

Finansministeren (*Anders Andersen*):

Må jeg først takke for den velvillige modtagelse, som lovforslagene har fået af de fleste af ordførerne, for der var jo et par stykker, det kommunistiske parti og SF, som ikke var så velvillige over for lovforslagene; ja måske var SF det nok over for visse dele af dem, men mente, at de skulle sættes sammen med andre ting. Må jeg sige, at jeg ville også have været bekymret, hvis der fra hr. Knud Jespersen og hr. Ømann var blevet givet ubetinget tilslutning til de fremsatte forslag.

Der har jo været rejst en række enkeltproblemer under gennemgangen af disse lovforslag, og jeg skal slet ikke gå ind på alle de mange problemstillinger, der kunne give anledning til debat, med undtagelse af et par af dem, bl. a. vedrørende lønmodtagerfradraget.

Det er jo i og for sig ikke lønmodtagerfradraget som sådant, vi opererer med. Vi opererer generelt med, at 2.000 kr., uden hensyn til om det er lønmodtagere eller ikke lønmodtagere, ikke kan fradrages. Det har under udarbejdelsen af disse lovforslag, i hvert fald fra min side været et mål hele tiden at forsøge at skabe den afbalancering, som jeg mener er nødvendig og hensigtsmæssig, imellem lønmodtagere på den ene side og erhvervsdrivende på den anden side ved fremlæggelsen af sådanne skattereformforslag. Derfor har vi også fastlagt, at tilsvarende mindre fradrag også skal gælde for selvstændige erhvervsdrivende.

Når man diskuterer rentefradraget, så må jeg jo sige til hr. Flygaard, at for min skyld kan han tage det fra bunden eller fra toppen ligesom han vil. Hvis han tager 4.000 kr., så er det for mig ikke afgørende, hvad ende han trækker dem fra i; slutresultatet bliver altså det samme.

Men baggrunden for de 4.000 kr.s fradrag har jo i og for sig været den tankegang, som jeg tror, mange her i folketinget er enig med mig i, at man burde finde frem til, at renter af privat gæld ikke kunne trækkes fra. Det har man arbejdet med i mange år, men man har ikke kunnet finde nogen løsning. Der har i svar til skatte- og afgiftsudvalget fra tidligere ministre været henvist til, at det kunne få den slagside, at det først og fremmest blev lønmodtageren, der blev sorteper, hvis man forsøgte at skille det ud. Jeg gik altså en

anden, man kan måske sige lidt utraditionel vej, idet jeg opererede ud fra den tankegang, at i vores velfærdssamfund vil der vel praktisk taget ikke være nogen, der ikke har så mange goder, at man kan sige, at en vis del af deres renteudgift er renteudgift af privat gæld. Jeg tog i denne forbindelse ikke alene hensyn til parcelhusejere, som hr. Grünbaum og andre var inde på, men jeg sagde, at en sådan regel også må gælde for selvstændige erhvervsdrivende, selv om de måske kunne påberåbe sig, at man her greb ind og nægtede dem et fradrag for det, de vil kalde erhvervs-gæld.

Baggrunden for disse overvejelser var jo ganske enkelt, at jeg igen ville skabe balance, at man igen måtte resonnerer som så: selv om jeg måske har en selvstændig erhvervsvirksomhed, har jeg alligevel tilladt mig goder, som andre også har tilladt sig, der ikke har en selvstændig erhvervsvirksomhed, og jeg har i kraft af denne selvstændige erhvervsvirksomhed måske kunnet betale disse goder, selv om det betragtes som en erhvervsudgift. Det var altså igen et forsøg på at skabe balance, at nå et stykke ad vejen mod det mål, som måske mange her i folketinget er enige om.

Jeg erkender, at der nok kan være ting, som man under udvalgsarbejdet må prøve at se nærmere på. Jeg vil gerne sige, at jeg ville være overrasket, hvis disse forslag var så komplette, at der ikk under et udvalgsarbejde kunne være grundlag for at se på et eller andet. De er altså ikke fremlagt som et diktat, der skal vedtages i den skikkelse, de foreligger i, men de er fremlagt ud fra nogle ganske bestemte principper, byggende på nogle ganske bestemte forhold, og jeg mener også at man, hvis man studerer sammenhængen i det, i hvert fald vil få meget svært ved at kunne påberåbe sig, at denne skattereform har social slagside. Jeg erkender blankt, at det ikke betyder, at man ikke vil kunne konstruere tilfælde, hvor alle forudsætninger taler imod de principper, der her er lagt til grund, at man ikke vil kunne påvise, at der kan være enkelte, der ikke får skattelettelse, men måske kan være i en lidt uheldig situation. Det er jo de problemer, man altid står med, når man vil ændre på skattelovgivningen. Hvordan kan man ændre på skattelovgivningen, uden at der opstår skævheder?